

Pirtin Viesti



Kokkosen kirkon kirkon...
Kokkosen kirkon kirkon...
Kokkosen kirkon kirkon...



1945

N:o 2

Japani jäi.



Kodinjuhla kaukana Japanissa. Past. Savolaisen esiköisen Seija Marian kastetilaisuudesta 30. 11. -39. Seisomassa vas. rouva ja past. Ushimaru, lähetysaarn. Artturi Karén ja Taavi Minkkinen, past. Paavo Savolainen, lehtori Watanabe ja hänen suomalainen rouvansa. Istumassa: rouvat Tuulikki Korpinen ja Helvi Savolainen, neiti Eeva Minkkinen, Arto Korpinen ja rouva Minkkinen.

Kesäkuun 18 päivänä jäi taakseni se kaupunki, johon lähes 7 vuotta sitten saavuin lähetystyöhön ryhtyäkseni. Jätimme näet, me suomalaiset lähetysaarnajat, palojen hävittämän Tokion sanottuna päivänä klo 9.30. Junan ikkunoissa oli kaihtimet, jottemme voisi ympäröivää hävitystä nähdä. Monesti oli jo lähtömme näyttänyt mahdottomalta, mutta nyt kuitenkin junassa istuimme. Meitä oli matkassa lähetysaarnaja Taavi Minkkinen rouvineen, lähetysaarnaja Artturi Karén, neiti Martta Laaksonen ja allekirjoittanut, vaimoni ja kahden tyttäreni kanssa. Rouva Tuulikki Korpinen Arto-poikansa kanssa ei vielä saanut lupaa lähteä.

Niinä vuosina, jotka siellä vietin, sai lähetystyö kokea iskun toisensa jälkeen. Lähetysaarnajat leimattiin vakoilijoiksi, kristillinen kirkko oli muka vakoilujärjestö, jossa ulkomaalaiset käyttivät hyväkseen ymmärtämättömiä ja viattomia kansalaisia, jotka olivat joutuneet harhateille kansayhteydestänsä. Siellä ollessamme saimme nähdä monien kirkkojen joutuvan pois käytännöstä, luke-mattomien kristittyjen luopuvan uskosta. Eikä

ihme. Suuressa helteessä olivat nuo useimmiten ensi polven kristityt. Poliisit heitä tutkailivat alinomaa, heitä pidettiin isänmaansa repijöinä, yleinen mielipide oli erittäin jyrkästi heitä vastassa. Ja missä lie syy ollut, siinäkö, ettei Jumalan sana ollut käytännössä vaiko siinä, etteivät uskomme perustotuudet olleet heille kyllin selvillä, vaiko yleensä valvomisen puutteesta — en osaa heitä mistään syyttää, helle oli kova — joka tapauksessa, kun rankkasade tuli ja virrat tulvivat ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät huonetta vastaan, se useimmiten sortui. Älköön kuitenkaan luultako, ettei niitä olisi, jotka kaiken uhalla pitivät uskostaan kiinni. Siinä suhteessa oli meillä kaikilla rohkaisevia kokemuksia. Ajattelen erikoisesti nuorten joukkoa, joka helteestä välittämättä uskollisesti pysyi koossa, siellä, jossa oli minun työkenttäni, pohjoisen Hokkaidon saaren keskellä sijaitsevassa Asahigawan kaupungissa; kesällä siellä viinirypäleet kypsyivät, mutta talvisin eivät pakkaset jääneet kotimaan pakkasista paljonkaan jälkeen ja lunta oli enemmänkin kuin täällä. Nuo Japanin kristityt ovat monessa suhteessa niin osattomia. Ei heillä ole ympäristön tukea, ei vuosisatojen perinteitä, niin vähän on uskonnollista kirjallisuutta, ei ole heillä suuria juhlallisia kirkkoja hartautta herättävine urkuineen, eivät he tiedä, mitä on viettää jumalanpalvelusta satalukuisessa joukossa, tuntea hengen ja uskon yhteyttä suuren uskovien joukon kanssa. Sana on heillä kuitenkin, ja heille kuuluu sama lunastus kuin meillekin. Evankeliumi on saanut ja saa edelleen ihmeitä aikaan sielläkin. Olkaamme valmiit ristinlippua nostamaan, heti kun taas ovi lähetystyölle aukeaa uudelleen.

Kertoakseni vielä jotakin matkasta, se kävi Korean, Mandshurian ja Siperian läpi. Korean maaseudulla ruuhokattoinen kylä toisensa jälkeen kiinnitti katseen puoleensa. Riissipeltoja paraikaa istutettiin. Siinä nuo valkopukiset korealaiset kyykkivät kuuman auringon alla tuikkien riissintaimia liejuiseen veteen. Ja siellä täällä vielä joku härällänsä aurasi pellonpohjaa. Seurasivat sitten Mandshurian äärettömät peltolakeudet. Ihmetellä täytyy, että ne kaikki pysyvät viljelyksessä, sillä ihmisiä näkyi pelloilla kovin harvoin. Jokseenkin koko matka läpi tuon maan oli tuollaista mel-

Jatkoa siv. 10.



Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti
N:o 2 Päätoimittaja: Past. T. Salomaa 1945

Nuoruuden Kevät.

*Kun kevät armas luoksemme saa,
soi laulumme helkkyen silloin.
On kohta kukkia täynnä maa,
ja aurinko kaiken kirkastaa,
on valoisaa päivin ja illoin.*

*Myös kevään aikana nuoruuden
niin reippaana laulumme raikaa.
Ken kertoa voisi kaiken sen,
mit' tuntee sydämet nuorien?
Oi, suurta ja kallista aikaa!*

*Se aika ei jouda turhuuteen.
Jo kohta se luotamme poistuu,
ja tilalle syksy saapuvi
ja kukkaset kauniit kuihtuvi,
tää ilmiö aina vain toistuu.*

*Nuo päivät kirkkahat keväimen
viel' viipyvät luonasi hetken.
Oi, nautitko niistä kiittäen
ja elätkö iloks' ihmisten,
myös muistatko loppua retken?*

*Jos oikein päiväsi nuoruuden
sä täällä nyt tahtonet käyttää,
niin liity seurahan Jeesuksen.
Hän johtaa sinua parhaiten
ja rintasi riemulla täyttää.*

*Et silloin riemuja maailman
sä kaipaa, vaan pakenet niitä.
Ja purtesi läpi myrskyjen
ain' ohjaavi käsi Jeesuksen.
On sulla lupaus siitä.*

Antti Laamanen.

Tervehdys viime talven oppilaille.

Ole luja ja rohkea, älä säikähy äläkä arkaile, sillä Herra, sinun Jumalasi on sinun kanssasi, missä ikinä kuljetkin. Joos. 1: 9.

Näillä Pyhän Raamatun sanoilla haluan tervehtiä teitä, rakkaat viimetalviset oppilaani. Sydän täynnä pelkoa jätitte keväällä opistokodin. Tuntui niin vaikealta lähteä pois sen suojista. Miten turvallista siellä olikaan läheisiksi käyneitten toverien joukossa.

Emme saaneet yhdessä viettää viimeisiä viikkoja opistolla. Jumala katsoi parhaaksi kohdalleni lähettää minut sairaalan hiljaisuuteen, Minusta tuntui kuitenkin monta kertaa siltä, että sain olla teitä ehkä paljon lähempänä niinä monina hetkinä, jolloin joku teistä kävi minua katsomassa, kuin opistolla puuhaillessamme. Siellä sain nähdä sen hädän, mikä toisilla oli, kun sydän ei osannut vastaanottaa Jumalan armoa. Ihania olivat ne

hetket, kun toiset taasen silmät loistaen kävivät kertomassa päässeensä armon osallisuuteen.

Miten mielelläni olisinakaan puristanut teidän jokaisen kättä viimeisenä opistopäivänä, mutta se ei ollut mahdollista. Tämän Viestimme välityksellä voin sen kuitenkin tehdä. Kiitän samalla kaikkea siitä hyvästä, mitä sain teiltä osakseni tuona sairauteni aikana. Kaukana omaisistani ollen olisi tuo aika ehkä voinut olla vaikeaaakin, ellei niin useasti joku teistä olisi käynyt luonani.

Nyt olette jo olleet kuukausia poissa opistokodistamme. Ehkä maailma ja entiset ystävät ovat saaneet jonkun teistä mukaansa? Hänelle ennenkaikkea haluaisin lausua nuo ylläolevat sanat. Ehkä jonkun toisen on taasen vaikea tunnustaa uskoaan, ja hänkin kaipaa noiden sanojen rohkaisua. Miten turvallista meidän onkaan kulkea kohti tuntemattomia kohtaloitamme, kun tiedämme, että Jumalamme on meidän kanssamme, kussa ikinä kulkenemme.

Juhannusjuhilla.

Hajaantuessamme viime keväänä opistokodista lupasimme toisillemme hyvästellessämme, että juhannusjuhilla tavataan. Suurin toivein ja hartaasti näitä juhlia sitten odotettiin, ja kun juhannus tuli, olikin noin puolet viime talven Pirtin perheestä paikalla. Aikaisempien kurssien oppilaita oli myöskin mukana, mutta voittamattomien esteitten taakse jääneitä kaivattiin. Näiden joukkoon olivat joutuneet johtaja ja talousopettaja, valitettavasti.

Juhannusjuhlillamme olivat vieraina monelle meille tuttu pastori Eino Mäkinen sekä piirisihteerit Otto Muhonen ja Veikko Piirainen.

Ihania oli saapua jälleen rakkaaseen opistokotiin. Aattoamuna niin sateiselta näyttänyt taivas selkeni pilvettömäksi. Opisto kylpi auringon valossa suurten koivujen luodessa mieluisaa varjoa sen ympärille. Ovien eteen tuodut koivut sekä koivuilla koristettu muistorikas Pirtti loivat juhla mieltä.

Juhlat alkoivat aattoiltana klo 18 Pirtissä johtajattaren pitäessä tervehdyspuheen. Pian sen jälkeen kiipesimme vaaralle jatkamaan juhlaa kokon äärellä. Ympäristönkin väkeä oli saapunut mukaan. Lauloimme Siionin Kanteleen lauluja, pastori Mäkinen puhui, ja kokon syttyessä lauloimme: Jos jo se liekki leimahtaisi ... (SK 180). Piirisihteeri Muhonen järjesti meille tietokilpailun raamatunkohdista, joissa puhutaan tulesta, ja puhui sitten kun taas olimme laulaneet useita

lauluja, erikoisen mieliinpainuvasti uudesta virestä, jonka tulisi kuulua ja näkyä meistä. Vielä puhuivat piirisihteeri Veikko Piirainen ja kuhmolainen vieras Kalle Mikkonen. Puheitten lomassa kuultiin Sannin ja Siiri-Elman kaksinlaulua sekä piirisihteeri Muhosen yksinlaulua. Taivainen tuntu lepäsi ympärillämme. Juhannusyön aurinko lähetti viimeisiä säteitään laskeutuessamme alas vaaralta. Kesäyön hämyisessä Pirtissä jatkoimme vielä laulaen, keskustellen ja nauttien pullakorviketta kunnes aurinko ensi säteillään muistutti ajan nopeasta kulusta: oli ehdittävä levollekin ennen uutta juhlapäivää.

Juhannusaamu valkeni kirkaana ja kauniina. Opistokoti oli entistään juhlavamman näköinen. Siniristilippu liehui tangossa luoden sekun juhlan tuntua.

Klo 8 kokoontuimme Pirttiin aamuhartauteen ja klo 10 jumalanpalvelukseen, johon oli saapunut runsaasti lähiympäristön väkeä. Pian jumalanpalveluksen jälkeen alkoi yleisöjuhla, jossa useat vieraamme puhuivat, ja johtajatar luki johtajan lähettämän esitelmän evankelisen herätysliikkeen alkajasta, Fredrik Gabriel Hedbergistä. Juhannusiltana oli toveriliittolaisten illanvietto. Istuimme pienten pöytien ympärillä. Laulujen välillä vieraamme puhuivat, samoin useat toveriliittolaiset. Vapahtaja oli meitä lähellä. Saimme elävästi tuntea, miten ihana on uskovan osa. Monesta tuntui kuin eivät jalat enää koskettaisi tämän maan ka-

Kansikuva: Opiston elopellolla.

Työ kutsuu.

Uskon tämän lehden lukijoitten joukossa olevan monta, joittenka mieliä on painanut ev.n.liittotoiminnan heikkous P-Karjalassa ja Kainuussa viime vuosien aikana. Syyt siihen ovat olleet monet.

Sota, joka teki tuhoa tavattoman paljon kaikilla aloilla, on ollut ehkä suurimpana esteenä n.liittotyöllekin. Ja puute työntekijöistä. Monta vuotta innokkaasti toiminut piirisihtööri M. Tenkanen oli sairauden takia pakoitettu jättämään työnsä. Savon piirin sihtööri L. Saalasti, joka väliaikaisesti piiriä hoiti, ei taas omassa piirissään olevan työn paljouden vuoksi ole tarpeeksi usein voinut liikkua P-Karjalassa.

Ev. Yhdistyksen johtokunta on tästä syksystä alkaen kutsunut allekirjoittaneen P-Karjalan ja Kainuun yhteisen piirin työntekijäksi. Aikomukseni on muuttaa syyskuun lopulla Pieisjärven Mätäsvaaraan asumaan ja osoite tulee olemaan: Mätäsvaara.

Uskonystävät P-Karjalassa ja Kainuussa! Meillä alkaa olla jo korkea aika käsillä entistä tiiviimmän ja tehostetumman työn alkamiseen Jumalanvaltakunnan työssä. Ev. n. liitto tahtoo olla niiden kaikkien apuna ja tukena, jotka kirkkomme luterilaisen opin pohjalla ja Kristuksen rakkauden vaalimina tahtovat saattaa evankeliumin sanan kansamme nuorille.

Jos itsellemme on kallis sielumme pelastus, emme varmasti voi silloin välinpitämättöminä katsella nuortemme syntiin hukkumista. Tämä Paavalin mieli pitäisi olla kaikilla nykyajan uskovilla: „Voi minua jollen evankeliumia julista!“

Jumala saattaa odottaa juuri sinua työhönsä. Älä jää syrjästäkatsojaksi, äläkä odota toisia alkamaan! Ehkä kylälläsi voisit alkaa pyhäkoulun pidon, tai voisit perustaa poika- tai tyttökerhon. Onhan tärkeä, että jo nuorena tulee rakkaaksi Jumalan sana. Kenties taitosi ja lahjasi riittävät opintokerhon, tai laulukouoron perustamiseen. Paljon siunausta on saatu näittenkin työmuotojen kautta.

maraa. Ihanat juhlat loppuivat yhteisesti veistatuun virteeseen.

Emme vieläkään malttaneet kokonaan lopettaa. Osa meistä jatkoi vielä Touhulassa johtajattarensa kanssa. Jokainen kerroimme elämästämme ja kokemuksistamme opistoajan jälkeen.

Mieli virkistyneinä palasimme koteihimme näiltä juhlilta. Varsinkin meille viime työkauden opistolaisille jäi ihana muisto noista juhlista. Saimme heikolle uskollamme vahvistusta sekä uutta intoa ja voimaa kulkemaan Jeesuksen jäljissä. Kunpa vain aina muistaisimme, mitä Hän on tehnyt meidän tähtemme.

Helena.

Jos et uskaltaisi mitään yllämainituista työmuodoista alkaa, niin ehkä voisit pyytää evankeliumijuhlia, tai evankeliumin julistajia kotiisi ja kylääsi. — Niin, ja jos et ole vielä käynyt sitä kansanopistoa, jonka lehti tämä Pirtin Viesti on, niin lähde jos suinkin voit. Jos olet opistonkäynyt, kehoita toisia, veljiäsi ja siskoja, sekä tuttaviasi opistoon läntemään. Isä ja äiti voi myös lapsensa lähettää tähän monien, ja ennenkaikkea Jumalan siunaamaan oppilaitokseen.

Olen ajatellut, että Jumala on antanut Nurmeksen opiston välikappaleeksi n. liittotoiminnan vilkkaaseen toimintaan nousemiseksi P-Karjalassa ja Kainuussa.

Kannattaa vaivan nähdä ja uskonrukouksessa työtä tehdä, että evankeliumin tuli leviäisi.

Toivoisin, että ystävät luottamuksella kääntyisivät puoleeni, jos aikomukseen olisi alkaa jotakin tehdä. Koetan olla apunanne sikäli kuin Jumala voimia ja taitoa antaa.

Lähde työhön Kristuksen kutsumana!

Sinun armosi.

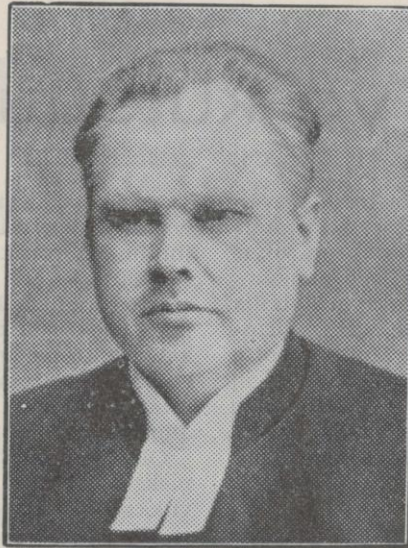
„Mun armossain sinulla kyllin on.“
Tuon, Herra, Sä mulleko opetit jälleen,
kun sieluni tuskaan veit pohjattomaan
yön hetkinä sairavuoteellain?
Sillä itse mä tehdä myös jotain tahtoin.
En uskonut, että „se täytetty on“.

Mä taistelin talvella kuukaudet monet:
enkö ollutkaan oikean hengen mä oma.
„Miten voit sinä toista jo opettaa,
kun itsekin kuljet noin rauhattomana?“
Noin kuiskutti korvaani vieras ääni,
ja tuska vain raastoi mun sydäntäni.

Sä, Herrako, tahtoit mun yksinäisyyteen,
Siell' että mä saisin rauhan uuden?
Yön pimeinä hetkinä kanssasi kahden —
Jo tunsin mä pääsevän selvyyttä kohden.
„Et voi sinä koskaan lakia täyttää“,
tuon taasen sä tahtoit todeksi näyttää.

„Minun armooni tyydy, se kyllin on!“
Sen jälleen kun uskoin, niin rauhaton
sydän rauhan sai, ja valkeni
taas päivä kirkas mun eteeni.
Siis usko sä, ystävä, samaten
että valmiina meillä jo lunastus on!

Lyyli Hietanen.



Rovasti E. J. Vaaramo.

Yllättävänä saapui viesti opistoamme kohdanneesta menetyksestä: Nurmeksen kirkkoherra, rovasti E. J. Vaaramo oli saanut kutsun taivaalliseen kotiin 30. 7. 45.

Rovasti Vaaramo oli opistomme alusta alkaen sen hyvä ystävä, joka tunsi vastuuta menestyksestämme. Auliisti hän antoi monissa käytännöllisissä kysymyksissä neuvojaan, joita hänellä oli omasta kokemuksestaan tarjolla. Opistomme johtokuntaan hän kuului v. 1944 alusta alkaen vakinaisena jäsenenä.

Monasti hän valitti, ettei hän voinut seurata opistomme elämää ja työtä niin kiinteästi kuin hän itse olisi tahtonut. Saimme kuitenkin nähdä hänet

opistolla sekä juhlan että arkielämän keskellä huolimatta siitä, että matka ilmeisesti rasitti hänen päivätyönsä tehnyttä sydäntään. Saimme usein aavistuksen siitä, että hänen maallista majaansa riisuttiin. Kun kevään tullen väsähtänyt sydän pakotti hänet sairastuoteelle, oli anteeksiannetuksen armo ja ilo yhä kirkastamassa hänen sieluaan ja valaisemassa tietä katoavaisuuden keskeltä kirkkauden kotiin.

Koko opistomme väki muistaa rovasti Vaaramon pappilassa joukolla vietettyjä yhteisiä hetkiä ja kaipaa häntä sydämellisenä ystäväenä ja seurakunnan paimenena.

Toivo Salomaa.

Elämäni ihanin juhannus.

Seison varhaisena juhannusaamuna kauneimmillaan olevan luonnon keskellä suuren kuvastimen edessä. Tämä kuvastin on ihmeellinen: se on kooltaankin niin valtavan suuri. Arvatkaapa, mikä se mahtaa olla! — Ehkä joku arvaakin, se on kaunis Pielinen. Sen kirkkaasta, tyyneestä pinnasta avautuu eteeni mitä kaunein maisema. Tuossa on jylhä vaara — sehän onk' n Kohtavaara, ja vaaran juurella on vanhanaikainen maa-laistalo. Varmasti jokainen arvaakin: sehän on kultainen opistokotimme, Haikola. Tuuheat rantakoivut, sauna, kukkivat pihlajat ja vihdoin autereisen sininen taivaankansi. —

Riennämme rantaan — meitä on kolme tyttöä

— työnnämme venheen vesille ja lähdemme soutamaan hiljalleen. Pian kajahtaa ilmoille laulumme: Kiitos Sulle, Jumalani, armostasi kaikesta... Välillä keskustelemme monenlaista, enimmäkseen muistellen viime talvea, jonka olimme täällä opistossa. Pysähdyimme hetkeksi. Vaaran takana kukkuu käki, ja jostain kaukaa kuuluu karjan kellojen ääni. Juhlatunnelma vallitsee luonnossa samoin kuin omassa rinnassammekin. Alamme jälleen laulaa: Kun mulla olet, Herra, en muusta huolikaan . . . Olemme niin onnellisia, sydän tulvillaan juhlariemua.

Opistoaikana me opimme tuntemaan Jeesuksen lunastajaksemme ja Vapahtajaksemme. Vain hänen

Oletko tilannut Pirtin Viestin? Tilaushinta 30: — mk.

Tampereen juhlilta.

Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen 72. vuosijuhla Tampereella 6—8/7 oli valtava todistus Herran armosta ja uskollisuudesta. Vielä ei Herra ole kansaansa jättänyt, vaan Hän edelleen etsii kaukana olevia, auttaa, tukee, rohkaisee ja lohduttaa kilvoittelevia lapsiaan. Juhlille kokoon-tunut kansanjoukko arvioitiin n. kahdeksaksi tuhanneksi.

Jo alkajaistilaisuudessa oli todellista juhlantun-tua kokoontuessamme Tampereen kauniiseen tuo-miokirkkoon. Tuomiorovasti K. H. Seppälä alku-tervehdyksessään julisti veriarmosta, joka riittää kaikille, niillekin, jotka siitä tietämätönnä kulkevat.

Lauantaina juhla Jumalanpalveluksessa saarnasi rovasti K. E. Salonen tekstinä: „He parantavat kepeästi minun kansani vamman sanoen: rauha, rauha, vaikei rauhaa olekaan“. Kun Jee-sus paransi syntisairaana, niin se tapahtui ilman ehtoja. „Ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi“. Luther sanookin: „Kaikki nurkat on täytetty anteeksiantamuksella“. Autuu-dentunto, Jumalan rauha, tulee vain veren evan-geliumista. „On hurskaus mulla ainoa Vain syntein anteeksiantamus“. Jos lankeamme, on Sanassa koko armotalous käytettävänäimme.

Professori Osmo Tiililän selvässä ja voimakkaassa esitelmässä „Tie Jumalan rauhaan“ kirkastettiin meille synty synniksi, mutta myös armo todella armoksi. Me pyrimme Jumalan rauhaan, mutta meillä on omia kuvitelmia siitä ja esteitä sen tiellä. Jumala ei ole palvellaksensa meitä, jolloin me tul-simme kaiken kesukseksi. Jumala on kaiken keskus. — Kristus on poistanut tuomion kuole-mallaan. Hän on meidän rauhamme. Me vanhurs-kaudumme Kristuksen tähden, uskon kautta. Jumalan täytyy usein kuljettaa meitä kilvoitusten kautta riisuakseen meitä, näyttääkseen, että vanhurskaudemmekin on vain saastainen vaate. Me emme voi ottaa mitään, ellei meille anneta. Rau-hakin tulee ihanana lahjana, armosta. Sanaa tar-vitsemme joka päivä, sillä Jumalan rauha on aina uhattu rauhaa. Rauhakaan ei vapauta elämän ristiriidoista ja monista vaikeuksista, mutta me saamme siitä hiljaista voimaa. Elämän perusta kestää, vaikka pinnalla kuohuisikin. Jumalan rauha on lahja, joka käy yli ymmärryksemme. Se kumpuaa iankaikkisesta elämästä. —

verensä kautta meillä on pääsy kaikkein pyhim-pään. Me olemme kalliisti ostettuja. Me olemme veren hinta. Siitä kertoo pienen opistomerkkimme tunnus: Meillä on lunastus. Näin keskustellen saavummekin kotirantaan.

Miten kaunis helminauha onkaan opistoajan iha-nista muistoista muodostunut. Hyvät opistotove-rit! Me omistamme jokainen kallisarvoisen aarteen, jos omistamme Jeesuksen. Omistatko Sinä?

— Täytyykin kiirehtiä rantaan ja ennen muuta tuttuun Pirttiin, sillä pian alkaa aamuhartaus ja sen jälkeen varsinaiset juhlat. —

Muistakaamme esirukouksin kantaa toinen tois-tamme!

Isän haltuun!

Maila-Kaarina.

Rovasti A. E. Koskenniemi selvitti puheessaan uskoa ja tunteita. Raamatussa sanotaan: „Maitakaa ja katsokaa“. Luther sanoo niille, jotka epäilevät taivaaseen pääsemistään: Olisi louk-kaus Kristusta kohtaan, elleimme uskoisi tähän. Koska olen lunastettu, ei Hän uskomasta estä. Ihminen on levoton tietäessään Jumalan ankaruuden ja ajattelee: Minäkö kurja menisin sano-maan itseäni Jumalan lapseksi. Ei saa ottaa huo-mioon, mitä me olemme, vaan mitä Kristus on. Tunteiden on tultava uskosta eikä uskon tunte-misestä. „Jos sydämemme syyttää meitä, on meillä uskallus Jumalaan. Jumala on suurempi kuin sydämemme“. Ylempi tuomari vaientaa alemman. Kuollessamme tunteet katoavat. Ju-mala antaa alussa tunteita, vehnäleipää, sitten ruisleipää, joka on usein kovaakin. —

Lauantai-iltana oli ehtoollisen vietto. Herran pöytään rientävä joukko näytti loppumattomalta. Varmaan moni epäilevä ja ahdistettu sielu sai levon. Rippisaarnassaan kirkkoherra Erkki Pent-tinen puhui taivaallisesta Kaanaanmaasta. Siellä ei ole mitään pahaa, ei tuskaa eikä kyyneleitä. Yksinäinenkin saa olla suuressa seurassa, siellä ovat Jumalan lapset kaikkialta. Saamme kohdata rakkaamme ja katsella Jeesusta kasvoista kasvoi-hin. Miten sinne päästään? Jeesus on ilmaissut sinne pääsyn: „Minä olen tie“. Meidän ei tarvitse raivata sinne tietä, vaan saamme kulkea valmista polkua. Paljon on kuultu armon sanaa, ja mitä ihania hedelmiä saatkaan, kun polvistut Herran pöytään ja saat nauttia pyhän ruumiin ja veren syntiesi anteeksiantamiseksi. Missä syntien anteeksiantamus on, siinä on elämä ja autuus. —

Termopyleen kentällä oli sunnuntaina juhla, jossa pidetyistä siunauksista puheista mainittakoon vain rovasti Viikan puhe. Hän omisti sen siirto-väelle ja kaikille kärsiville. Emme aina ymmärrä Jumalan teitä, koska olemme katoavaisuuden alai-sia. Vihollisen ääni vaimenee, kun ahdistuksissasi laulat kiitosvirttä. Isän kotiin päästyäsi ei ole tuskaa, ei kuoleman varjoa. —

Rovasti K. V. Tamminen ylisti loppupuhees-saan Jumalan armoa, joka on niin runsain määrin ympäröinyt meitä näilläkin juhlilla. Armoa on ollut kaunis ilma, armoa sekin, että on paljon juhlilla kansaa ja paljon Herran pöydässä. Kova ja vaikeakin elämässä on armoa. —

Ihanaa oli näillä juhlilla olla. Varmaan jokai-sen ensikertaa mukanaolleen mieleen tuli ajatus: Saisinpa tulla toistekin näille juhlille. Jospa jo ensi kesänä pääsisin! Siunauksellisia olivat nuo-rille järjestetyt iltaseurat, joissa kilvan todistet-tiin veren armosta ja kaiutettiin Kanteleen lau-luja. Nuoria, varsinkin kansanopistojemme käy-neitä oli juhlilla runsaasti. Miten läheisiltä he kaikki tuntuivatkaan! Sisäisesti uudistuneina läh-dimme juhlilta. Jumala oli siunannut meitä. Erotessamme juhlapaikalta ja ystäivistä tunsimme, ettemme sittenkään ole yksin, vaan meitä on monta, vaikka asummekin hajallaan täällä maailmassa. Vielä palavat Herran tulet. Suokoon Taivaalli-nen Isä, että ne palaisivat roihuna täälläkin Poh-jois-Karjalassa. Mirjami Kärkkäinen.

Kesälaitumilta

Opistomme Pohjanmaan „kiertue“ on juuri ha- jaantunut, joten vaikutelmat tältä matkalta, joka kosketti kyllä hieman Lounais-Suomeakin, ovat vielä tuoreessa muistissa. Yritimme parhaamme mukaan kertoa näitten rintamaitten asujille „korpistostamme“ ja kipeästä opistorakennuksen- tarpeestamme. Oli suurta tuntoa, miten asial- lemme joka paikassa lämmitettiin ja sitä oltiin val- miit auttamaan. Hyvät toveriliittolaiset! Tämä innostakoon meitä entistä ahkerammin puhumaan asiasta Jumalalle; ottakaamme se jokapäiväiseksi rukousaiheeksemme. Meidän taivaallinen Isämme on rikas eikä Hänelle ole mikään mahdotonta. Mutta „teillä ei ole sentähden, ettette ano“.

Vähän vanhempina muistoina kesälaitumella- oloajalta ovat suuret evankeliumijuhlat Tampe- reella sekä Evankelisen Ylioppilasliiton järjestä- mät tilaisuudet: koulutyttöleiri Kurikassa ja yli- oppilas- ja lukiolaiskokous Tyrvällä. Oli valtavaa saada yhdessä evankelisen kansan kanssa olla armon sanan äärellä ja laulaa uutta virttä. Kuri- kassa yrittivät „isot siskot“ osoittaa nuorille kou- lutyöille Jeesusta Kristusta heidän omana Va- pahtajanaan ja heidän elämänsä monimutkaisten ongelmien selvittäjänä, „pikku siskot“ kun tunsivat outoa pelkoa seisossaan elämän kynnyksellä, elämän, joka saattoi olla arvaamaton ja vaikea. Tyrvällä asetettiin eteemme vakavana kysymys, mitä evankeliumi meille merkitsee, onko se saanut olla meille Jumalan voima pelastukseksi, ja pa- neeko se meidät myöskin liikkeelle, toimimaan. Siellä saimme tavata myöskin useimmat, juuri Japanista saapuneet lähetyssaarnaajamme laihtu- neina ja vanhentuneina, mutta Jumalan rakkau- den ja ihmeellisen huolenpidon todistajina.

Ajatellessani pian mennyttä kesää täytyy minun sanoa: „Herra on minun paimeneni, ei minulta

mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa“. On ollut todella virkistävää monien sotavuosien jälkeen kokoontua tuollaisille juhlille yhdessä vanhojen tuttujen kanssa. Loput lomas- tani saan viettää meren hengessä täällä Pohjan- lahden rannalla ja voin vakuuttaa teille, että meren henki on tosiaankin piristävää.

Toivottavasti tämä erikoisen aurinkoinen kesä on virkistänyt teitäkin kaikkia sekä ruumiin että sielun puolesta. Monelle se kyllä varmaan on ollut kovaa työn aikaa, mutta onhan kesällä sit- tenkin oma ihmeellinen taikavoimansa. Tuo läm- mittävä ja elämää elähdyttävä aurinko on kaiken salaisuus. Saimme kai aavistuksen sen merkityk- sestä auringonpimennyksen aikana, jolloin tuli pimeä ja kylmä ja luonnossa tuntui aivan kuin kuoleman hengähdys. „Mutta arvaamaton armon aurinko on, joka voi sydänjääät sulattaa“. Se lo- puksikin virkistää olemustamme parhaiten. Olem- meko kylmissämme asettuneet sen suloiseen pais- teeseen? Onko Sana ollut käytössä? On sitten- kin suurinta, että meillä Jeesuksen tähden on syn- tien anteeksiantamus ja pääsy sinne, missä kesä on niin kaunis, ettei sitä silmä ole nähnyt, ja missä aurinkona loistaa itse Karitsa.

„Siellä poissa on yö,
Poissa taisto ja työ,
Siellä talvi ei kylmyyttä tuo.
Oi, mun Jeesukseni,
Kautta kuolemasi
Sinne, luoksesi päästä mun suo!“

SK 396.

Helvi Valkonen.

VIIME KURSSIN VALOKUVA on valmistunut. Kuva maksaa nykyisen hintatason mukaan 225:— mk. Pyydämme jokaista, joka haluaa kuvan, ilmoittamaan osoitteensa opistolle. Rahaa ei tarvitse lähettää, sillä kuva tulee postiennakkona.

Oletteko muistanut oman Raamatun lukumme?

Se jatkuu seuraavasti:

- 10. 9. Sananl. 11. luvun alkupuoli
- 11. 9. San. 11. loppupuoli.
- 12. 9. San. 12. alkupuoli.
- 13. 9. San. 12. loppupuoli.
- 14. 9. San. 13. alkupuoli.
- 15. 9. San. 13. loppupuoli jne.

— **Vihitty:** Siiri Oksman (43—44), Martti Kan- niainen. — Aino Tanskanen (42—43), Sulo Leppä- nen. — Elvi Koistinen (43—44), Tauno Savolainen.

„Rakenna, Taivaallinen Isä, heille koti, jossa usko, toivo ja rakkaus vallitsevat. Anna apusi, että he yhdessä kilvoittelisivat hyvän uskon kilvoi- tuksen ja pääsisivät kerran, hyvin päätetyn juok- sun jälkeen iäiseen kotiin kirkkauden asunnoissa!“
Tähän rukoukseen yhtyy koko Pirtin väki.

Metsämökiltä . . .

Paljon olisi kerrottavaa tämän kesän varrelta, niin paljon, että pakostakin jotain unohtuu, mutta tulkoon toki se, mitä mieleen nousee tällä hetkellä, tervehdyksensä opistokodista.

Juhannusjuhliilta on tässä lehdessä kerrottukin, että ne juhlat olivat siunauksesta rikkaat. Valitan omalta kohdaltani, että olin silloin yhä vielä sairaalassa. Jumala tietää ja toimii parhaiten. Niin varmaan tässäkin. Kiitos myöskin kaikille teille, jotka olitte silloin tulleet mukaan.

Kuhmossa sain jo olla juhlilla heinäkuun puolivälissä. Reporinteen tuttu juhlapaikka oli taas kerran koonnut juhlaväkeä, ja tuon kodin lämmin henki viritti kaukaakin tulleen juhlaileen. On joskus suorastaan tuskallista, kun aikaa on vähän, ja sitä vähää ei osaa käyttää niin kuin pitäisi. Olemme monasti niin kankeita keskustelamaan tavatessamme niistä asioista, jotka ovat uskonelämämme kannalta ajankohtaisia ja tärkeitä. Tästä olisi päästävä. Usein kiusaaja lähettää meihin mykkyöden hengen, joka sulkee suomme ja estää meitä puhumasta ja tunnustamasta Vapahtajaamme. Kun Jeesus parantaa, niin mykkäkin puhuu. Se ihme toistuu vieläkin. Olethan kokenut, että on suuri lahja saada suunsa auki tunnustamaan. Sitä iloa ei vaihtaisi mihinkään, kaikkein vähimmin siihen rauhaan, jonka voi säilyttää vaikeammalla ystävien ja toverien edessä. Pyydetäänpä yhdessä tätä lahjaa!

Kiertue, johtajatar, Sanni ja allekirjoittanut, lähti sitten heinäkuun lopulla liikkeelle. Olimme Tyrvään kokouksessa, jonka Evankelinen Ylioppilasliitto oli järjestänyt, ja kiertelimme sieltä Lauttakylän, Keikyän ja Turun kautta Pohjanmaalle. Vierailimme johtajattaren kodissa ja pidimme juhlia Vaasassa, Laihialla — talousopettajan vieraina — Tervajoella, Kurikassa, Jalasjärvellä, Teuvalla ja Ilmajoella. Kaikkialla olivat ystävät meitä ottamassa vastaan. Sieltä sitten saatoimme Sannin matkalle Tornion seminaarin pääsyttökintoon, ja sille tielle hän jäikin. Palattuamme saimme iloisen uutisen lisää: Eevi Kuvaja ja Kaisu Piirainen olivat päässeet Raahan seminaariin. Onnea vain ja Jumalan siunausta ja voimia edessä olevaan työhön!

Veikkosetä, rovasti K. V. Tamminen oli sitten harvinaisena vieraanamme 25—26/8, jolloin Nurmeksessa vietettiin Pohjois-Karjalan Nuorisoliittopiirin kesäjuhla. Kiitos hänelle, että hän saapui juhlaamme jakamaan meille elämän sanaa. Ja kiitos kuhmolaisille, jotka taas näyttivät esimerkkiä, miten vaikeuksia ei ole peljättävä, vaan niihin on tartuttava suoraan lujin ottein; ne ovat voittamista varten tiellämme. He tulivat kahdella kuorma-autolla kotoa saakka juhlaamme. Siunatut piirin juhlat päätettiin opistolla. Pirtti oli jälleen väkeä tulvillaan. Innostavaa ja rohkaisevaa oli olla yhdessä. Saramolaisten työ tarjoilupuoelen hyväksi ansaitsee erikoisen tunnustuksen. Taivaalliselle Isälle ylin kiitos, „kun näin Hän hoitaa lastaan. On avoin lähde kaikilla nyt saastaisuutta vastaan“. — Kuluneen kesän monia juhlia muistellen täytyy sanoa, että kyllä maksaa vaivan pitää

mielessään pyhät matkat. On suurta olla yhdessä uskovan kansan juhlilla. Erikoisen lämmittävää on tavata juhlilla evankelisten opistojen merkkiä kantavia nuoria. Meidänkin opistomme on ollut edustettuna useilla suurilla juhlilla. Tulokoon oikein pysyväksi tavaksemme rientää sinne, missä ollaan evankeliumin sanan ääressä, matkan vaivojakin säikkymättä. Ne vaivat eivät mene hukkaan! Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlat, Nuorisoliittopiirin juhlat alkoot unohtuko keltään.

Uusi Pirtin perhe muodostuu taas vähitellen. Hakemuksia on tullut jo ennen kuin hakuajasta on mitään ilmoitettu. Muistakaa kuitenkin henkilökohtaisesti puhua opistoon lähdestä. On hyvä kutsua tänne sellaisia, joita entiset opistolaiset ovat lähettämässä. Kertokaa sellaisille, joilla on mahdollisuuksia ja halua päästä opistoon, mitä opisto aika on merkinnyt teille, ja — älkää unohtako tulla marraskuun alussa ottamaan vastaan uusia perheemme jäseniä. Silloin pidetään alkajaiset, joista ilmoitetaan sanomalehdissä tarkemmin.

Tästä Viestistämme tahtoisin vielä huomauttaa, että se ei tule tilaamatta. Sitä eivät varmaan kaikki ole tulleet ajatelleeksi. Niin mielellään kuin lähettäisimme sen ilmaiseksi, ei se kuitenkaan ole mahdollista painatuskustannusten vuoksi, jotka nyt ovat kohonneet huimaavasti entiseen verratan. Näitä eivät peitä tilausmaksutkaan, vaikka nekin auttavat yrityksemme onnistumista. Olisi toimittava Viestimme hyväksi muutenkin. Siten saisimme ensi vuonna useampia numeroita kuin nyt. Sen voimme tehdä siten, että myymme lehtemme irtonumeroita omassa tutussa ympäristössämme. Erittäin hyvin sopii tarjota Viestiämme kokouksissa ja juhlissa. Se saattaa olla helpompaa kuin tilausten hankkiminen, ja lehtemme talouden kannalta sellainen toiminta on edullisempaaakin. Ei ole varmaan mahdollisuuksia myydä viittä tai kymmentä Pirtin Viestiä, kun joku on pyytänyt jo 50 kpl tätä numeroa myytäväksi. Ilmoittakaa vain toimitukselle, montako kappaletta voitte ottaa tällä tavalla tarjottavaksi. Teille lähetetään ne, ja sitten kun kaikki mahdollisuudet ovat loppuneet, saadaan yli jääneet lehdet palauttaa lähetettäväksi jonnekin muualle, missä niitä halutaan.

Tapahtumien tasalla tahtoisin lehtemme pysyä opistolaisten yksityisessä elämässä. Tahtoisimme olla ajatuksin ja esirukouksin siunaamassa jokaista kihlaparia ja uutta kotia, samoin kuin toivottamassa tervetulleiksi Pirtin perheen omat pienokaiset. Kuuluvathan hekin, opistolaisten kodeissa kasvava toinen polvi, meidän joukkoomme. Nyt olemme saaneet asioista tietää muita teitä, ja siten „uutisemme“ eivät olekaan enää uusia. Pyydämme vielä, että itse pitäisitte toimituksen tapahtumien tasalla. Eikö olisi hauskaa saada lehtemme kuviakin kihla- ja vihkipareistamme. Asianomaiset varmaan mielellään suorittaisivat siitä aiheutuvat kustannukset.

Loppu terveisinä täältä Metsämökin tornikamarista lue Ilm. 3:1—5 ja erikoisesti: „Muista

Liity opistomme kannatusyhdistykseen!

Japani jäi.

keinpä puutonta peltolakeutta, vaihtuen lähempänä Venäjän rajaa usein ylänköaroiksi. Samoin oli Siperiassa radanvieri suurelta osalta viljeltyä lakeutta, jota rikkoivat metsiköt suurten saarien tavoin. Siellä täällä tuli aina kyliä. Talojen ikkunoissa oli useinkin luukut, jotka olivat avatut ja maalatut valkeiksi. Valkeina neliöinä tuikkivat sitten ikkunat tummaa seinää vastaan, muistuttaen minuakin yhä edelleen aidosta Siperiasta. Kunpa Jumalan sana saisi sielläkin olla ihmisten valona ja heidän jalkainsa kynttilänä.

Päivittäin lähenimme Suomea. Yö kävi valkeaksi synnyttäen rinnassa niin lämpimät tunteet. Olimmehan tottuneet sysisynkkään yöhön kesälläkin, vaikkapa päivä olikin parisen tuntia pitempi kuin talvella. Ja vihdoinkin olimme Suomessa, jota emme enää olleet uskoneet näkevämme. Jumalan armo on suuri. — Mutta huolimatta siitä, että nyt on päässyt kotimaahan, on ajatus usein tuolla lähetyskentällä. Kuinkahan ne Asahigawan kristityt jaksavat? Vieläkö he pitävät kiinni uskostansa? Koskahan taas voidaan työ alkaa? Ja niin edelleen loppumattomiin. Toistaiseksi voimme vain sydämessämme huokailla heidän puolestaan. Mutta ehkä piankin taas sota pakanuutta vastaan alkaa, junat ja laivat vievät lähetystyöntekijöitä tuohon kaukaiseen



Uudenvuoden illanvietto past. Savolaisen kodissa Japanissa.

idän maahan, taas nousevat kirkot, taas julistetaan puhtaana evankeliumia, ristinlippu liehuu. Ehkäpä saamme me suomalaiset sinne silloin kansanopistonkin aikaan, jotta moni nuori kristitty siellä saisi voimia arkipäivänäkin kamppallemaan uskonsa säilymiseksi.

Metsämökiltä. . .

siis, mitä olet saanut ja kuullut, ja ota siitä vaarin... Joka voittaa, se näin puetaan valkeihin vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä elämän kirjasta, ja minä olen tunnustava hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliensä edessä.“ Veren turviin! Opistoterveisin

Toivo Salomaa.

— Kihloissa: Siiri Liimatta (42—43), Aimo Kontturi. — Impi Oinonen (44—45), Viljo Pihainen. — Lyydia Komulainen (44—45), Toivo Heikkinen. — Helena Heikkinen (42—43), Albert Turtia.

Sydämellisesti onnea toivottaen pyydämme heille Taivaan Isän siunausta.

Nurmeksien seudun evankelisen Kansanopiston

5 työkausi alkaa, jos Jumala suo, marraskuun 1. päivänä. Olojen pakosta voidaan opistoon ottaa vain 16 v. täyttäneitä naisia. Hakuaika on parhaillaan. Hakemukset, joihin liitetään papintodistus, jäljennös viimeisestä koulutodistuksesta (lääkärintodistus suotava!) sekä varattomuustodistus, jos halutaan apurahoja, lähetetään os. **Kansanopisto, Kohtavaara**. Opintomaksut ovat samat kuin muissakin kansanopistoissa. Apurahoja jaetaan varattomille, sekä siirtoväen ja sodasta erikoisesti kärsimään joutuneitten kotien nuorille.

Opistosta annetaan pyydettäessä tarkempia tietoja sekä lähetetään vuosikertomus sitä halualle. „Vapahtaja odottaa Sinua!“.

Tervetuloa, nuoret, opistoon!

TOIVO SALOMAA.

Jumalan sana ja teko pysyy.

Kastejuhlan tunnelma haihtuu, kynttilät sammutetaan: Mutta Jumalan sana ja teko pysyvät. Tähtitaivaana kaartuu kodin ja siinä matkaansa aloittavan lapsen ylle Jumalan uskollisuus.

Jo kristikunnan vanhin kirkkojärjestys, joka puhuu kasteesta, alkaa opetuksella kahdesta tiestä: elämän tiestä ja kuoleman tiestä. Samoin Mooses erotessaan Israelin kansasta sanoo sille: „Minä otan tänä päivänä taivaan ja maan todistajiksi teitä vastaan, että minä olen pannut sinun eteesi elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen. Niin valitse siis elämä, että sinä ja sinun jälkeläisesi eläisitte”. (5 Moos. 30:19). Ensimmäisessä psalmissa näitä teitä sanotaan vanhurskasten tieksi ja jumalattomien tieksi. (Ps 1:6). Kastekaava puhuu pelastuksen ja kadotuksen tiestä.

Tämän kahden tien avautuminen ihmisen eteen ja ratkaisun tekeminen niiden välillä on vakava asia. Pienen lapsen kehdon ääressä liikkuu lupauksia ja siunauksia, häntä ympäröivät runsaat lahjat ja hyvät toiveet. Monen kohdalta ne eivät toteudu, vaan hänen elämänsä on epäonnistunut, harhaan joutunut, jopa kirousta tuottavaa. Moni kastettu lankeaa pois kasteen armosta ja hänelle annettu siunaus näyttää kokonaan hukkaan menneeltä. Vakava isä, äiti ja kummi tuntevat tätä ajatellessaan syvää huolta ja vastuuta, ja heidän sydämensä huokaavat Jumalan puoleen: varjele lapseni kasteen armossa! Älä anna hänen milloinkaan menettää sitä siunausta, jonka olet tänään hänelle antanut! Taluta itse häntä sillä tiellä, jonka tänään viitoitit hänen eteensä!

Katsele vielä lasta, joka lepää valkeassa kastepuvussaan! Hänelle on todellakin tapahtunut ihme, käsittämätön salaisuus, jonka syvyyttä vain usko voi aavistella. Hänellä ei ole mukanaan vain sukunsa nimi, taipumuksia ja heikkouksia, vaan hänellä on mukanaan Jumalan lapsen ja taivaan perillisen aarteet. Hän on pesty uuden syntymisen pesossa, ja armo on aloittanut hänessä hyvän työnsä. Hän on puettu Kristuksen täydelliseen vanhurskauteen, Jumala on tehnyt hänen kanssaan liiton ja painanut häneen omistajamerkkinsä. Kaste velvoittaa hänet kil-

voitukseen, Kristuksen seuraamiseen, mutta hänen ei tarvitse taistella yksin eikä oman voimansa varassa. Hänet on istutettu Kristuksen kirkon eläväksi jäseneksi. Hän voi langeta, mutta hänellä on ihana etuoikeus aloittaa uudelleen. Hän voi tahrata pukunsa, mutta hänellä on avoin tie puhdistuksen lähteille. Harhaillessaankin hän on isänsä lapsi ja taivaallisen kotinsa perillinen. Kun hän alkaa puhua, hän jaksaa kysyä loppumattomiin: Jumalasta, enkeleistä, kukista ja tähdistä, taivaasta ja Jeesuksesta. Muista silloin: hän kyselee kotiaan ja perintöään. Hän aavistaa, että se on tallella häntä odottamassa. Sano siis, äiti ja isä, sydämellesi: „Lapseni on kastettu. Miksi olisin levoton ja miksi pelkäisin? Ole sydämeni, kiitollinen ja hiljaa! Taivaallinen Isä on ottanut lapseni syliinsä”.

Aleksis Kivi kuvaa runossaan „Rippilapset” nuorten poikien ja tyttöjen parvea, joka kevätkesäisenä sunnuntaina, sireenien tuoksuessa, kirkonkellojen kumahdellessa ja urkujen soidessa kulkee sykkivin sydämin ja aaltoilevin povin Herran alttarin eteen uudistamaan kasteenliittoaan. Nuorten katseet kiintyvät alttaritauluun; siinä väikkyä pilvien keskellä Ihmisen Poika, sankarillinen katsannoltaan, mutta lempeä hymyltään ja ihana otsansa paisteelta. Yletessään maasta hän jättää taakseen Saaronin viheriät niityt, Kidronin rantojen korkeat palmut ja Hermonin himmeät vuoret. Hän kutsuu nuoria seuraajiaan taisteluun ja lupaa jokaiselle uskolliselle kunnian kultaisen kruunun Siionin hohtavassa kaupungissa. Tämä on ihana uskon näköala, joka ei milloinkaan kokonaan katoa ihmissielusta, joka on istutettu Jumalan yhteyteen ja joka kuuluu Jumalalle.

Elämän kirjahan kun piirsit,
oi Jeesus, myös mun nimeni,
mun kuolemasta eloon siirsit,
suo, etten vain mä hukkuisi.
Ah auta, ettei mikään vois
mua kädestäsi ryöstää pois.

(Virsik. 220:4).

(Piispa Eino Sormunen kirjassaan „Kasteenliitto”).

Jumalan sana ja teho pöytäkirja

... ja teho pöytäkirja...
... Jumalan sana ja teho pöytäkirja...
... Jumalan sana ja teho pöytäkirja...

... Jumalan sana ja teho pöytäkirja...
... Jumalan sana ja teho pöytäkirja...
... Jumalan sana ja teho pöytäkirja...



... Jumalan sana ja teho pöytäkirja...
... Jumalan sana ja teho pöytäkirja...
... Jumalan sana ja teho pöytäkirja...

... Jumalan sana ja teho pöytäkirja...
... Jumalan sana ja teho pöytäkirja...
... Jumalan sana ja teho pöytäkirja...